enam saada ja läksid nukra meelega koju. Naad ei 'põleks aasta päraſt kogunisste mitte tulnud, kui mitte see kartus, et ehk suuresſt waranduſeſt sell' kombel wõiks ilma jäeda, neid ep oleks sundinud testamendi järäle tegema. Aga seda pahanduſt, kui aasta päraſt keegi muu kõik saaks ja ahne pätsi lootus tühja lähäks, see oli ju weel suurem pahandus, kui esimene. Ometigi — saab näha, mis tuleb.

Kõige õnnelikum oli Olga, kes tuhat rubla oli saanud oma himu ja soowi täitmiseks muusika õppimise päraſt. Tema emal oli ühtepuhku waesusega sõdimisſt olnud; aga et naad küll rikka härra Sorelli sugulased olid, ei tahtnud naad ometi selle palwele minna, kui kitsik käes oli, waid Neäripäewa rikkad kingitused tema käest olid see ainus abi, mis neid aitas mõnda hädalisſt tarwidusſt eneselle muretsema. Kord oli Olga härra Sorellile ettelaulnud, kes tema kena, painutawat healt imeks pani ja tütarlaps oli seal juures nagu kogematta õelnud, kui wäga õnnelik ta oleks, kui oma andi koolituse teel wõiks põhjani harjutada, et selle abiga emale elu ülespidamisſt teenida. Rikka sõbral oli see meele jäenud ja ta oli Olga suureks rõemuks ja tänuliku meele suurenduseks tema kõige armsamat soowi täitnud. Aga mitte üksi siis ei olnud Olga

rõemus, kui talle see armas kuulutus tuli, ei — igakord, kui ta jälle mõne kümmekond rubla wõttis une laulu-kursuse tasumiseks, oli ta süda täis rõemu ja kiitust ja seesamma lugu oli kaa päraſt kui ennegi.

Kas wõib siis imeks panna, kui ta järgmise pühapäewal ühe kena leinu-pärja ostis ja surnuaja peale läks, surnud härra Sorelli haua peal oma Isameiet lugema. Aga oli ta sinna jõudnud, ei tahtnud ta nimetud saksa matmise paika leidagi. Ta läks hauakaewaja juure; see wiis teda ühte kohta, kus wärske haud oli, aga nii lohakil, nagu ta siis oli olnud, kui puusärk sisse oli pandud ja mulda peale aetud — ei kalmuküngast, ei risti, ei kõige wähämast kohendamisſt mitte märkugi. Olga ei tahtnud uskudagi, et see selle rikka härra Sorelli haud olla.

Hauakaewaja aga töendas seda kindlaste ja neiu küsimise peale, kas siis kedagit käsku ei olla antud sellepoolest, wastas mees: „Ei, mitte sugugi!“

Olga süda walutas sees. Wõi see mees, kes eluaega töest teisi on püüdnud rõemustada, see peab nüüd nii alwal kombel siin paikas maetud olema. Silmad wett täis töttas ta selle adwokati juure, kelle käes härra Sorelli testamendi toimetus oli, ja küsis selle käest, kas midagit tema